

THƯ THỨ HAI GỜI TÍN HỮU CORINTÔ

Thánh Phaolô lo lắng không biết giáo dân Corintô có phản ứng ra sao khi nhận được thư mình gửi, họ có chấp nhận lời quở trách của mình không, nên ngài mới sai ông Titô, và có lẽ cả Timôthê nữa, tới Côrintô để tìm hiểu xem lá thư của mình có kết quả ra sao. Trong chuyến hành trình truyền giáo thứ ba, trong khi ngài ở Philiphê, ông Titô báo cáo rằng đa số giáo hữu nhận thư ngài với sự phấn khởi. Nhưng cũng có người nghi ngờ động lực đằng sau lá thư và ngay cả nghi ngờ tính chính danh của chức vụ tông đồ của ngài. Có thể họ đặt vấn đề này vì ngài không phải là một trong nhóm mười hai tông đồ của Chúa Giêsu.

Trong hoàn cảnh này ngài viết lá thư thứ hai để diễn tả niềm vui vì lá thư thứ nhất được chấp nhận rộng rãi trong cộng đoàn và để bảo vệ chức danh tông đồ của mình.

Trong thư này thánh Phaolô nói về tiểu sử của mình nhiều hơn hết tất cả các thư mà ngài đã viết. Ngài vén mở cho thấy sự can trường và tình yêu tự hiến của ngài. Ngài nói về vinh quang hay hãnh diện ba mươi một lần vì ngài bắt buộc phải nói như thế.

Lá thư bắt đầu bằng chữ “nâng đỡ ủi an”: *Chúc tụng Thiên Chúa là Thân Phụ Đức Giêsu Kitô, Chúa chúng ta. Người là cha giàu lòng từ bi lân ái, và là thiên Chúa hằng sẵn sàng nâng đỡ ủi an* (1:3).

Nó đóng lại với “nâng đỡ ủi an”: *Hãy khuyến khích nhau, hãy đồng tâm nhất trí và ăn ở thuận hòa. Như vậy, Thiên Chúa là nguồn yêu thương và bình an, sẽ ở cùng anh em*(13:11).

Ở giữa thư chúng ta tìm thấy lý do cho sự nâng đỡ ủi an: *Thiên Chúa có đủ quyền tuôn đổ xuống trên anh em mọi thứ ân huệ, để anh em vừa luôn đầy đủ mọi mặt, vừa được dư thừa mà làm mọi việc thiện* (9:8).

Nguồn của sự nâng đỡ ủi an là: *Ơn của Ta đã đủ cho con*” (12:9).

SỨ VỤ CỦA PHAOLÔ (c.1-7)

Thánh Phaolô mở đầu thư với những lời chào và chúc tụng như thường lệ (1:1-3). Mọi người đều yêu thích câu chuyện thực. T.Phaolô kể về rất nhiều kinh nghiệm riêng tư của đời ngài trong lá thư này nên làm mọi người thích đọc nó. Ngài bắt đầu bằng việc kể về những khó khăn mình đã trải qua. Qua những gian lao thử thách ngài học biết Thiên Chúa hơn. Thiên Chúa luôn trở nên thực hơn lúc chúng ta sầu khổ. Chúng ta thấy rằng Thiên Chúa không bao giờ bỏ rơi ta.

Những luật sĩ thời thánh Phaolô luôn mang thư giới thiệu của giáo quyền đi với họ. Họ là những người gây rối chính cho Phaolô. Họ tìm đủ mọi cách để chống phá ngài. Chúng ta thấy họ hỏi “Lão Phaolô này là ai vậy?” “Hắn ta có thư giới thiệu của Giêrusalem không?”. Thật là những câu hỏi ngớ ngẩn! Phaolô có cần thư giới thiệu để tới giáo hội mà chính ngài thiết lập chăng? Ngài trả lời: *“Thư giới thiệu chúng tôi là chính anh em. Thư ấy viết trong tâm hồn chúng tôi, mọi người đều biết và đã đọc”* (3:2).

Đời sống của những Kitô hữu đích thực tại Côrintô được coi như thư giới thiệu cả hai Phaolô người đầy tớ và Đức Kitô là Chúa. Người đọc người. Những lá thư sống được đọc khi thánh thư không được đọc. Hãy nhớ cuộc đời bạn là một lá thư mở. *Đời sống người Kitô là những cuốn sách tôn giáo duy nhất mà thế giới đọc. Họ không học hỏi Lời Chúa, nhưng họ học hỏi dân Chúa.* Điều này cho chúng ta cơ hội ngàn năm một thuở, vì chúng ta có thể dẫn người ta đến Đức Kitô.

Sứ vụ của Phaolô là một sứ vụ thắng lợi, nhưng nó đầy đau khổ thử thách. Chiến tranh đầy dẫy hình ảnh của chiến thắng qua đau khổ. Vinh quang có giá của nó. Phaolô kể cho chúng ta nhiều về những khổ cực của ngài (c.4;6;11). Khi Phaolô trở lại đạo, Chúa đã nói: “Chính ta sẽ chỉ cho người ấy thấy tất cả những đau khổ người ấy phải chịu vì danh ta” (Cvtd 9:16). Có vẻ như mặc dầu thử thách khởi sự ngay lập tức và theo chân ngài ba mươi năm sau đó. Nhưng Phaolô luôn luôn lạc quan bởi vì ngài biết rằng hoạn nạn ở đời này sẽ tăng thêm vinh quang ở đời sau (4:17-18). *“Người bi quan nhìn thấy khó khăn trong mọi cơ hội, người lạc quan nhìn thấy cơ hội trong mọi khó khăn”*.

Phaolô có thể ca hát khi gặp đau khổ bởi vì ngài biết hồng ân tuyệt diệu của Thiên Chúa. Ngài luôn ý thức về sự hiện diện của Chúa Giêsu Kitô. Ngài biết rằng càng chịu đau khổ ở đời này, thì càng được vinh quang trong cõi vĩnh hằng. Phaolô sống với đôi mắt hướng về tương lai.

Đức Kitô không hứa ở bất cứ chỗ nào rằng Kitô hữu được miễn trừ khỏi đau khổ và muộn phiền. Nhưng chúng ta nghe rằng trong thế gian các con sẽ phải gian nan khôn khó (Ga 16:33). Thiên Chúa để chúng ta gặp thử thách khó khăn là để đến giải cứu chúng ta.

Phaolô tìm được sự nâng đỡ ủi an qua tất cả những gian khó nhờ lời hứa được cho phục sinh của Đức Kitô. Ngài sống dưới nguồn cảm hứng của sự tin chắc rằng một ngày kia thân xác được biến đổi và nên sáng láng. Thân xác đau khổ của chúng ta sẽ mau được thay thế bằng thân xác vinh quang không còn đau đớn. Dù chúng ta sống hay chết, chúng ta phải giữ cái nhìn này về phần thưởng đời sau (5:10).

Mục đích của sứ vụ của Phaolô là con người được giao hòa với Thiên Chúa (5:20). Ngài theo đuổi mục đích này với lời kêu gọi sống thánh thiện (6:11-7:16). *Sống thánh thiện có nghĩa là sống hoàn toàn cho Thiên Chúa.*

TỰ NGUYỆN CHO ĐI (c.8-9)

Phaolô kể cho giáo hữu Côrintô về sự quảng đại của các giáo hội tại Mecedonia bằng Cuộc Lạc Quyên cho nạn đói tại Palestine. Mặc dầu họ nghèo, họ cũng xin được cơ hội để đóng góp, và họ cho đi cách tự nguyện bởi vì họ đã dâng mình cho Chúa. Tiền được đóng góp từ tất cả các giáo hội của Vùng Tiểu Á và Hy Lạp. Nó bắt đầu từ một năm trước (8:10). Phaolô đã ở Mecedonia vào thời điểm ngài viết lá thư này. Ngài không nhận tiền lương từ bất cứ giáo hội nào ngoại trừ giáo hội Philipê. Đức Kitô là một mẫu gương cho các Kitô hữu tiên khởi này (8:9). Chúa biết rằng nếu Ngài thu phục được chúng ta Ngài sẽ có quà tặng và sự phục vụ của chúng ta.

Thiên Chúa bao giờ cũng hứa thưởng công cho những người quảng đại ban phát (9:6). Ngài làm phong phú chúng ta với những ân sủng thiêng liêng cũng như những phần thưởng vật chất. Những tặng phẩm này cũng có thêm sự gắn bó huynh đệ giữa các Kitô hữu Do Thái và các Kitô Dân ngoại. “Xin cảm tạ Thiên Chúa vì phúc lộc khôn tả Ngài ban” (9:15).

Đây là lý do để chúng ta ban phát: *Thiên Chúa đã yêu thế gian quá đỗi nên đã ban chính Con một mình.* Chính Thiên Chúa vui thích để ban phát.

CHỨC VỤ TÔNG ĐỒ CỦA PHAOLÔ (c.10-13)

Lời buộc tội Phaolô bởi một số người trong giáo hội là ngài là một người nhát gan. Ngài táo bạo trong viết lách, nhưng yếu đuối trong tính cách. Tân Ước không cho chúng ta một gợi ý nào về Phaolô là người thế nào. Tưởng tượng rằng người này, một người làm đảo lộn hết thành phố này đến thành phố khác, là một người yếu đuối là một phán đoán ngớ ngẩn. Ngài là một người mạnh mẽ và vượt trội. Ngài là một người có những tài năng sáng chói và một bộ óc sắc bén và luôn tra vấn. Bên cạnh đó, Đức Kitô sống trong ngài và hoạt động qua ngài.

Thật ra chúng tôi đâu dám cho mình ngang hàng hay so sánh mình ngang hàng với những kẻ tự cao tự đại kia. Nhưng khi họ lấy mình làm tiêu chuẩn để tự đánh giá và so sánh, thì họ không được khôn (10:12). Tất cả chúng ta có khuynh hướng lấy tiêu chuẩn sai để đánh giá tính cách mình. Chúng ta so sánh mình với nhau rồi kết luận là chúng ta tốt như những người trung bình. Nhưng một Kitô hữu trung bình không phải là loại người Kinh Thánh đòi hỏi. Chúng ta cần phải cầu nguyện rằng “Lạy Chúa, xin làm cho con nên một Kitô hữu phi thường”.

Phaolô được nhắc lên “thiên đàng”, lên tầng trời thứ ba, ở đó ngài được ban cho thị kiến và mạc khải, và nghe được những điều không thể diễn tả ra bằng lời được. Dĩ nhiên ngôn ngữ loài người không thể diễn tả được sự vinh quang. Nó giống như diễn tả cảnh hoàng hôn cho một người mù.

Có lẽ bởi những kinh nghiệm đó mà Chúa cho phép Phaolô chịu đựng những cái dằm trong xác thịt mình. Chúa biết sự nguy hiểm của tính tự cao tự đại sau kinh nghiệm như vậy, nên Chúa cho phép thủ hạ của Satan đến vả vào mặt ngài, và ngài gọi đó là cái dằm đâm vào thân xác (12:7).

MỤC ĐÍCH CỦA THỬ THÁCH

Có nhiều người thắc mắc rằng tại sao Chúa không lấy đi “những cái dằm” khỏi thân xác khi chúng ta cầu xin Ngài. Chúng ta phải học biết rằng Chúa luôn trả lời những lời cầu xin của chúng ta, nhưng đôi khi đó là câu trả lời “không”. Ngài biết tốt hơn nếu để chúng ta mang cái dằm trong người hơn là không có nó. “Cái dằm” trong thân xác làm nhiều người tìm đến tựa nương vào Đức Kitô.

Đôi khi “cái dằm” là một cảnh báo để giữ chúng ta khỏi phạm tội và sa ngã. Chúa chứng tỏ cho Phaolô rằng ngài có yếu đuối đến đâu, thì sức mạnh của Chúa cũng đủ cho ngài.

“Ơn Ta thì đủ cho con”

Ơn – đặc ân bất cân xứng. Tôi mang cho Đức Kitô cái tôi có: tội lỗi của tôi. Ngài mang cho tôi cái Ngài có: sự công chính. Cuộc hoán đổi được thực hiện. Ngài lấy đi tội lỗi của tôi và ban cho tôi sự công chính của Ngài. Đây là một ơn sung, một ơn sung tuyệt vời!

Ta – nghĩa là Thiên Chúa.

Thì – là hiện tại, là luôn luôn.

Đủ - đầy đủ và dư thừa. *Khả năng của chúng tôi là do ơn Thiên Chúa (3:5)*. Có người đã cười lớn khi nghĩ rằng “Cái tách nhỏ bé của chúng ta có thể làm cạn kiệt ơn sung của Chúa”.

Thiên Chúa ban cho chúng ta một sức mạnh bất thường để thi hành một nhiệm vụ khác thường. Phaolô nói “*Vì khi tôi yếu, chính là lúc tôi mạnh*” (12:10). Những ai có Đức Kitô ngự trị trong lòng thì họ có sức mạnh và sự dũng cảm.

BỒN PHẬN CỦA VIỆC TỰ XÉT MÌNH

Anh em hãy tự xét xem mình có còn sống trong đức tin hay không. Hãy tự kiểm điểm (13:5). Trong thư này, T. Phaolô nhấn mạnh rằng giáo hữu Côrintô cần biết mình – cần tự kiểm điểm mình về đức tin của mình.

Đừng tùy thuộc chỉ vào việc thê thốt theo đạo. Đừng dựa dẫm vào những thành viên của giáo hội. Kết nối vào giáo hội chẳng cứu được ai. Kết nối vào Chúa Kitô sẽ cứu rỗi chúng ta. Hãy kiểm điểm chỗ đứng của bạn.

Đừng tin vào kinh nghiệm quá khứ. Hãy sống chỉ cho hôm nay. Chỉ tin tưởng vào tình yêu hiện tại, niềm tin hiện tại, và việc phục vụ hiện tại. Điều này cho bạn biết rõ đời sống tinh thần của bạn ở nơi Ngài ra sao.

Đừng cậy dựa chỉ vào các phương pháp đạo đức đã được cầu chúng. Một người có thể tham dự đủ các thứ nghi lễ tôn giáo nhưng vẫn không phải là người có đạo. Những pho tượng bằng sáp trong bảo tàng viện có thể nháy và chớp mắt và có vẻ như đang thở, nhưng chẳng có một tí sự sống nào trong chúng. Có những người cũng giống như vậy khi tham dự các nghi lễ, cũng đứng lên ngồi xuống, quỳ gối cúi đầu, nhưng chẳng có một tí sức sống thần thiêng nào trong lòng họ. Hãy xét xem động cơ nào thúc đẩy mình sống đời sống của mình. Để làm vui lòng Thiên Chúa hay vui lòng con người? Bạn yêu cái gì? Ác thù luôn luôn bảo chúng ta rằng chúng ta “tốt đủ rồi”, nhưng Đức Kitô phán rằng chúng ta phải nên hoàn thiện. Đây là một vài bài kiểm điểm:

Bạn có thích nghĩ về Đức Kitô không?

Bạn có thích cầu nguyện không?

Bạn có thích học hỏi Lời Chúa không?

Bạn có thích các người bạn Công Giáo không?

Bạn có thích giáo hội không?

Bạn có thích phụng sự Đức Kitô không?

Thư thứ hai gửi Tín Hữu Corintô đóng lại với kinh tạ ơn mà ngày nay được dùng để kết thúc hay mở đầu các buổi phụng vụ của giáo hội. *Cầu chúc toàn thể anh em được đầy tràn ân sung của Chúa Giêsu Kitô, đầy tình thương của Thiên Chúa, và ơn hiệp thông của Thánh Thần. Amen. (13:14)*.